

στήθια της επάνω για μόνι παρηγοριά, σαν ένα μικρό σταυρό που σφιχτοκρατεί ο Χριστιανός που πνίγεται στο ρέμμα του βουρκωμένου ποταμού. Τά χείλη της που σκόρπιζαν το ρόδου τες άχτιδες στάζουν τώρα το αίμα αγάπης κοσμικής, που την έφερε σιμά στα κολασμένα κρέατα ενός παράφρονος άνδρος και μόνον που το αίμα της στάζει από τα χείλη της τα φαρμακωμένα, από τα φιλία του επάνω στο κεφαλάκι του άθώου παιδιού που το σφιχτοκρατεί στα στήθια της σαν το μικρό σταυρό ο Χριστιανός που πνίγεται στον βουρκωμένο ποταμό.

Ω! ή ώραία Άγγελική!

Ποιός θάλεγε πώς ήθελε την ιδεί ζητιάνα τώρα καθισμένη στο λιθόστρωτο του δρόμου, εκεί που τρέχουν τα νερά της βροχής, σαν σκελετός ανθρώπου που δεν τον έφαγε το χώμα αλλά αί βροχές, λησμονημένος νεκρός επάνω στη γή, που δεν εύρεθη παπας και χέρι Χριστιανού να τον κρύψει στις γής τον σπλαχνικό κόρφο;

Ποιός θάλεγε πώς θα έβλεπε αυτό το θαύμα να ιδή την Άγγελική στο λιθόστρωτο, στα λαγύμια που τρέχουν τα νερά της βροχής με χέρι στυλωμένο, μάρμαρο, αδιάκοπα στους διαβάτας σαν κλωνάκι μυγδαλιās ξηραμένο μέσα στην μονότονη βροχή του χειμώνα και με τ άλλο χέρι σαν κρίκος άτσαλένιος να σφίγγη στα στήθια της τα χτικιασμένα το μικρό παιδάκι της;

Άχ! ποιός θάλεγε πώς θα έβλεπε μια φορά αυτό το θαύμα να ιδή τον άγγελο ζητιάνα χωρίς τα γαλανά εκείνα μάτια που τώρα θόλωσαν σαν ούρανος βαρεία συνεφιασμένος, που χάθηκαν και σβύστηκαν βρειά στες κίτρινες κόγχες των ματιών της σαν φως κεριού ξεψυχισμένο βρειά μέσα στην σκοτεινή Άγία τράπεζα εκκλησιās πολυκαιρισμένης; Άχ! κι ήταν τα μάτια της εκκλησιā της αγάπης που φωτούσαν λαμπάδες και πολυέλαιοι Πασχαλιās και είνε τώρα να γονατίσης με δάκρυα και πόνο μπροστά της!

Καρφωμένα τα μάτια της εκείνα στην πάλαμη την άσπρη δεν γνωρίζουν τώρα κανένα από τους διαβάτας που τους σταματούσαν άλλοτε τα γαλανά της μάτια με θαυμασμό, άλλ' ούτε και κανείς τώρα απ' αυτούς — άλλοίμουν — την γνωρίζει πειά!

Όλοι περνούν άγνωριστοι μπροστά στον άγνωστον νεκρό!

Μιά μέρα ο άνεμος της απελπισιās την έφερε μακριά από την πόλι προς τους άγρους

έξω μαζί με το παιδάκι της στην άγκαλιά, σά βαρκούλα σκελεθωμένη κι' άφημένη στην άμμουδιά που την πέρνει ο βορρās προς το πέλαγος χωρίς χέρι ναύτη στα κουπιά της, που κοιτώνται σαπισμένα στην άμμουδιά! Δεν ήξευρε γιατί πήρε το δρόμο της έρημιās. Κάποιε φωνή μακρυσμένη, σαν κάποιος ήχος φευγάτος σάλπιγγος βρειά στις αύγης τα πρωτοφύγγια τ' άδύνατα και μέσα στα πυκνά έλατα του λόγου, μια φωνή άπόκοσμη την καλούσε και την τραβούσε με το παιδί της, άργά άργά.

Άπομακρύνθηκε από την πόλι πολύ. Μιά σιωπή μυρωμένη με την άγίαν πνοή των άνθισμένων δένδρων και των λουλουδιών επότιζε την ψυχή της και τα μάτια της σαν να ζητούσαν την πρώτη γαλανάδα τους από τον γαλανόν ούρανο της έξοχης άστραφαν σαν Βεατρίκης του Δάντη που «κύτταξαν τον ήλιο με τόσην τόλμην που δεν τον κύτταξαν ποτέ τα μάτια του άετου». Άνεστέναξε βρειά και σαν το νερό που το πίνει γοργά διψασμένος άμμος στο ήλιο-οπύρι του καλοκαιριού, το διάφανο και μυρωμένο άέρι ώρμούσε μέσα στα φλογισμένα στήθια της Άγγελικής. Προχώρησε. Άνάμεσα από τα λουλούδια του κάμπου που τάφινε στο διάβα της πονεμένα και δακρυσμένα σαν είδαν πεθαιμένη την όμορφιά της Άγγελικής, που άλλοτε την ζήλεψαν. Διάβηκε ανάμεσά των σαν παραμέρισαν, όπως παραμερίζουν να περάση ή νεκρική συνοδεία. Φθάνει εις ένα βράχο· κάτω ο χάρος πατούσε με τα σκελετωμένα πόδια του της άνοιξης τα στήθια τα όμορφα και τα βογκητά της έπερναν τραγουδιστά τα κοτσίφια της ρεμματιās και του γκρεμού. Στάθηκε επάνω στο βράχο, άνοιξε τα μάτια της σαν να ήθελε να φωτίση μ' αυτά τον άνοιγμένο στα πόδια της τάφο. Το μικρό παιδάκι της σαν είδε του κενού τον χάρο τρομαγμένο έσφιξε με τα δυο άδύνατα χεράκια του της τρελλής του μάνας το λαιμό. Έκλεινε, ω! ή δύστυχη Άγγελική, το έσφιξε παιό πολύ. Έκλεισε τα μάτια της άφου κύτταξαν στού άλλου κόσμου τον ούρανο, κόλλησε τα χείλη της στα χείλη του παιδιού της... Ο ήλιος που ήτο κρυμένος εκείνη τη στιγμή εις ένα σύννεφο περαστικό, έλαμψε. Ένας ίσκιος έπεσε στού χάρου το κορμί που πατούσε στα στήθια την Άνοιξι. Ήταν ο ίσκιος του σταυρού ενός παρέκκλησιού όπισω από το όποιον ο ήλιος έβασίλευε.

I. K. ΒΟΥΛΟΔΗΜΟΣ

ΣΤΟΧΑΣΜΟΣ

Ω! σύ, που φως πρωτόγνωρο σκορπίζοντας μπροστά μου
Τη δόφωτά μου έδειξες μυστήρια τ' ούρανού,
Που θαμπωμένη, μ' έκτασι άνοχητη, ή ματιά μου
Κι' επλάτυνε και φτέρωσε ο στοχασμός του σου.

Σν είσαι, δεύτερος Θεός και πλάστης κι' οδηγός μου.
Έκείνος, μούδωκε ζωή και μ' έστειλεν ιδώ,
Έσύ, όταν εφάνηκες ύπαρξ' ούράνια, μπρός μου,
Κόσμους άγνώστους μ' έδειξες και μ' έμαθες να ζω!

ΚΛΕΑΡΕΘΗ ΔΙΠΛΑ